

Chương 3

Quang không nói gì. Tuyển nhìn bạn. Chàng hiểu Quang không tin một nhóm người Việt nào đó có số tiền lớn quá lớn hàng trăm triệu Mỹ Kim để đầu tư. Và nếu không phải là chuyện ám muội, tại sao phải tìm cách che dấu bằng cách lập một hệ thống công ty kiểu kim tự tháp với công ty đứng đầu sau cùng ở hòn đảo ngoài khơi vùng Caribbean. Tuyển trả lời cho những nghi ngờ không nói ra của Quang:

- Chính tao cũng không biết những người này là ai. Nhưng họ muốn đầu tư vào những việc làm ăn chính đáng và hợp pháp. Chỉ là vẫn đề không biết được ai hay những ai là người đứng đầu thực sự thôi. Tao có danh sách 6 người đứng tên làm chủ công ty. Họ ở trên các tiểu bang nước Mỹ này, Cali, Texas, New York, Florida, những người Việt bình thường làm ăn vô thường vô phạt, không dính líu gì đến ai. Tao chắc họ cũng chỉ là những người bù nhìn đứng tên! Tao không được cho biết hơn và cũng không muốn biết. Miễn là họ muốn đầu tư hợp pháp, không dính đến ma tuý, tội ác là được rồi. Mà đồng ý không?

Quang ngẫm nghĩ một lúc. Chàng đánh hơi thấy vài điều không ổn. Nhưng số tiền trả cho văn phòng luật sư quá lớn. Và chàng đang cần tiền để mua chiếc Lamborghini. Cả Cali này đã có người Việt nào lái Lamborghini đâu! Quang gạt đầu:

- Cũng được! Minh chỉ đi làm muộn thôi! Tao chỉ biết những người đứng tên để lo giấy tờ. Nếu như mày nói họ là những người vô danh tiểu tốt, không dính líu đến ai hay tổ chức nào, mình cũng chỉ cần biết đến thế!

Tuyển đứng lên bắt tay bạn:

- Tốt! Tao sẽ đưa tất cả giấy tờ cho mày sau. Nếu có trục trặc gì mày gọi cho tao ngay. Ba ngày nữa mày sẽ có tất check đầu tiên!

Quang về trước. Tuyển đặt tiền trên bàn và ra khỏi tiệm phở Tây Sơn. Những ông thầy bàn vẫn hăng hái bàn luận chuyện thể sự ngoài cửa. Tuyển lắc đầu. Thời giờ với chàng là tiền bạc, như chuyện làm ăn này của chàng và Quang, mỗi

người có thể kiếm ra bạc triệu nếu mọi sự trôi chảy. Tại sao nhiều người có thể rảnh rỗi, phung phí thời gian đến thế! Trong khi chàng không có phút nào để nghỉ ngơi, đừng nói đến đi nghỉ hè như chàng đã hứa với Lê ba năm trước!

Hoán trở về văn phòng làm việc, mệt mỏi như người ốm mới dậy. Lê sôi nổi và đòi hỏi nhiều hơn mức chàng tưởng, chàng đã phải viện cố công việc văn phòng quá bận để thoát khỏi vòng tay Lê và vợ vã mặc quần áo ra về. Hoán đã đọc ở đâu đó lứa tuổi Lê là lứa tuổi sung mãn nhất về tình dục của người đàn bà và buổi trưa tại khách sạn Excelsior đã chứng minh cho chàng thấy rõ điều đó. Hoán đã học thêm nhiều điều mới lạ chàng chưa từng biết đến, Lê đã dẫn dắt chàng, chỉ bảo từng đường đi nước bước cho những khoái cảm không bao giờ ngưng nghỉ, cho mọi sự trở thành tuyệt vời và hoàn hảo, như chưa bao giờ Hoán có thể ngờ những rung động về xác thịt có thể mạnh mẽ và chiếm ngự tuyệt đối đến mức đó. Nhưng cùng một lúc, sự sợ hãi cũng bủa vây lấy chàng. Như cảm giác của kẻ phạm phải điều gì ghê gớm, làm chìm đắm tâm hồn xuống đáy của một vực thẳm kinh hoàng, ở đó ký ức với hình ảnh chấp chờn của người mẹ đã mất đột nhiên lẫn lộn với những vòng tay trơn tuột như loài rắn quấn chặt đến nghẹn thở, bùng bùng những ngọn lửa đốt thiêu rụi hòa lẫn với những tiếng rú thất thanh và rên rỉ của loài yêu quái. Những ảo giác hiện ra với Hoán trong những giây phút của tuyệt đỉnh đã làm Hoán rú rợn, xô đẩy chàng xuống nhận thức của một tuyệt vọng không ngờ. Chàng đã hoảng hốt như người không biết điều gì đã xảy đến với mình và mặc kệ những van nài của Lê, Hoán cho nàng biết chàng phải về ngay!

Hoán chưa thể làm việc trong lúc này được. Những giấy tờ hồ sơ bảo hiểm của khách hàng để cao trước mặt những chàng không muốn đụng đến. Những cảm xúc quá mạnh như vẫn còn vấn vít không chịu rời khỏi

trí tưởng. Hoán đã biết nhiều người đàn bà, nhưng chưa ai để lại ấn tượng mạnh cho chàng như Lê. Những đứa con gái da trắng học cùng trường ở high school và sau này trên college đã cho Hoán một số kinh nghiệm, nhưng có lẽ chàng chưa bao giờ gặp một người đàn bà thực sự. Và Hoán bàng hoàng như người chợt khám phá còn rất nhiều điều chàng không biết, chưa biết đến. Tình dục trước giờ là một thứ nhu cầu và Hoán đã tách biệt những đòi hỏi đó ra khỏi tình yêu của chàng dành cho Vân. Chàng muốn giữ gìn không hoà lẫn những gì chàng coi là thấp kém đó, vẫn đục những ý nghĩ và tình cảm của chàng khi bên cạnh Vân. Nàng cũng hoàn toàn tin tưởng nơi chàng và đợi đến ngày nàng học xong Được để làm đám cưới với Hoán. Tình yêu như những tia nắng vàng, trong sáng và tinh khiết. Hoán đã nghĩ thế. Tình dục đối với chàng hoàn toàn khác biệt, không chút dính líu gì đến tình yêu của chàng và Hoán không chút mặc cảm tội lỗi khi chàng cần giải quyết cho những đòi hỏi sinh lý đối với những người con gái Mẽ hay da trắng chàng gặp trong bar rượu.

Cho đến hôm nay! Hoán thù người nhớ lại buổi trưa trong khách sạn với Lê. Điều gì đã xảy ra? Tình dục trong thuần tuý của nó có thể nào ở một mức độ và tầng lớp khác với những điều chàng đã xác định từ trước đến nay? Và tình yêu của chàng với Vân? Chàng đã ngẫm ngẫm thấy một biến thể làm Hoán lo lắng. Chuyện gì đã xảy đến cho chàng? Có phải cuộc đời luôn luôn có những ngã rẽ, và phần lớn, nếu không phải hầu hết, những ngã rẽ này là dấu hiệu cho những thâm trầm, đau khổ và thất vọng, hơn là những gì tốt đẹp cho cuộc đời của mỗi người.

Bách thò đầu vào văn phòng của Hoán:

- Hồi nãy Vân có ghé đây hỏi cậu. Tôi nói cậu đi ăn trưa. Văn dặn cậu gọi lại cho cô ấy khi nào cậu về.

Hoán cảm ơn và bấm số gọi Vân. Bách nhìn Hoán kỹ hơn. Thằng nhỏ

này có chuyện gì mặt mũi sao bơ phờ quá vậy. Chàng tự nhủ phải để ý đến người nhân viên này kỹ hơn. Trong số gần 30 người đi bán bảo hiểm cho Bách tại vùng Quận Cam, Hoán là một trong những người được việc nhất, nhưng Bách vẫn chưa hài lòng. Vì Hoán quá lương thiện và thật thà với khách hàng!

Công ty Bách Việt Insurance Agency là cơ sở bán đủ loại dịch vụ bảo hiểm cho người Việt lớn nhất tại Quận Cam và đông nhân viên nhất nhưng Bách vẫn cần thêm người vì chàng muốn khuếch trương lớn tại các thành phố nhiều người Việt khác. Chàng muốn huấn luyện Hoán để lên San José mở chi nhánh cho công ty trên đó. Nhưng trước hết phải dạy cho Hoán lưu manh thêm chút nữa! Bách cười thầm. Chẳng nhò phải học được 3 phần của mình trước khi cho nó đi xa. Cuộc đời này hiền lành như nó làm sao sống được!

Bách hồi tưởng lại thời gian trước và cảm thấy tự mãn. Thành công ở xứ Cali, quận Cam này không khôn ngoan mà được à! Khôn ngoan với lưu manh có khác gì nhau. Thà tự nhận mình lưu manh để khỏi thắc mắc vợ vẫn và tự lừa gạt chính mình. Có thể mới lừa người khác được chứ! Và mới sống tại vùng Quận Cam này được! Điều Bách để ý và nhận thức đầu tiên là người Việt đổ xô về sống tại đây đã nâng cao đòi hỏi về sự khôn ngoan hay lưu manh như định nghĩa của Bách lên nhiều lắm để thành công. Có lẽ những người Việt tự nhận lưu manh nhất đã tự đủ cả về đây, từ khắp các tiểu bang trên đất Mỹ, từ Paris, Montréal, Bruxelles, từ Đức, từ Úc và các xứ khác trên khắp trái đất này, những kẻ lưu manh, nhưng khoác cái vỏ che dấu là những người "khôn ngoan", đã kéo cả về Quận Cam như bị thu hút bằng một thỏi nam châm cực mạnh, để sinh sống, để lường gạt lẫn nhau, để làm giàu và để hưởng thụ cuộc đời!

Bách cũng là một trong những người này. Chàng bắt đầu cuộc đời tự nhận tại Houston nằng chày và đã chán với cái nóng và ẩm của xứ cao bồi. Bách muốn dọn về Cali ở nhưng trước hết chàng phải có đủ số vốn để làm ăn. Điều khó khăn nhất vẫn là những bước khởi đầu và không đủ

một vốn liếng nhỏ để tạo một cơ sở khả dĩ, làm sao có thể phát lớn và tạo sự nghiệp huy hoàng được. Bách loay hoay hàng hai ba năm trời và vẫn chưa tìm được cơ hội. Nhưng dịp may đã đến khi chàng sang Pháp chơi thăm người bạn. Bách đã được giới thiệu để gặp Huyền, một người đàn bà đảm đang, giỏi nghề làm nhà hàng. Huyền mới ly dị chồng và ao ước được sang Mỹ sống. Nàng muốn đi khỏi Paris để quên và tránh thằng chồng khốn nạn, nhờ nhờ đi dạo phố Champs-Élysées mỗi ngày bằng tiền của nàng với mấy con đằm non. Huyền được bạn kể về Bách như người Việt đầu tiên trở thành ông vua dầu hỏa của vùng Houston. Nàng đã nghe nhiều về xứ này như thủ đô của dầu hỏa của Hoa Kỳ và những năm đó giá dầu lên vùn vụt, khan hiếm dầu hỏa xảy ra khắp nơi, xe cộ nối đuôi nhau đợi cả giờ để đổ xăng, làm sao nàng không chú ý đến Bách, người Việt vua dầu hỏa đến từ Houston sang Paris chơi cho được!

Bách đến nhà hàng của nàng tại Saint Germain de Prés mỗi ngày. Chàng kể cho nàng nghe về đất Mỹ, về vùng Houston nắng ấm, dĩ nhiên nơi chàng ở khí hậu ấm áp ôn hoà, được ưu ái gọi là vùng nắng ấm, làm gì có những ngày nóng lên đến 105 độ và ẩm ướt như rít rịt lấy da thịt như một vài kẻ xấu miệng đã diễn tả! Chàng khen ngợi Houston không tiếc lời, nơi dân tử xứ đang đổ về và giá nhà tăng gấp đôi gấp ba trong một hai năm ngắn ngủi vì giá dầu sắp tăng đến 100 đô la một thùng. Chàng tự hào với nàng về đầu tư đúng lúc của chàng vào ngành dầu hỏa. Chàng đã mua được năm cây xăng và làm chủ một công ty đào dầu tại thành phố Beaumont, cách Houston mấy chục dặm đường. Chàng cho nàng xem những tấm hình của những cây xăng chàng làm chủ ở các góc đường của thành phố, vừa bán xăng vừa bán đồ tạp hoá. Hình những hàng dài xe đứng xếp hàng để đổ xăng tại các cây xăng của chàng với chàng mặc đồ lớn đang chỉ trò cho nhân viên làm việc. Hình mô đầu của chàng tại Beaumont, với chiếc tháp cao giống hình ảnh tháp Eiffel nhỏ và cái mô gục lên gục xuống như mỏ chim

khổng lồ kéo dầu từ đáy lòng đất lên. Bách đứng dưới chân máy đào dầu đầu đội mũ hard hat, mặc jean giản dị nhưng vẫn đáng bành chọc của ông chủ đang sai khiến đám thợ Mỹ đứng quanh.

Huyền nhìn các tấm hình Bách khoe một cách say mê và ngưỡng mộ. Nàng suýt soa khen ngợi Bách, chỉ vượt biên hơn 5 năm đã tạo được sự nghiệp vĩ đại đến thế. Và trở thành người Việt vua dầu hỏa tại ngay thủ đô dầu hỏa của Hoa Kỳ và thế giới. Người tài ba như chàng còn tiến đến đâu nữa! Và nàng cũng hãnh diện ngấm vì Bách đã để ý đến nàng và chắc hẳn đã muốn mê nàng vì chàng đến tiệm ăn mỗi ngày, lại còn hoãn chuyến máy bay để ở lại Paris một tuần dù bao nhiêu công việc bề bộn cần chàng giải quyết tại Houston. Huyền đã không ngần ngại nhận lời đi chơi với Bách, đi xem Moulin Rouge tối hôm trước, tối sau đi Lido de Paris, ngày kế nàng giao lại nhà hàng cho cô em để đi với Bách ra vùng quê, vào những auberge nhỏ, xinh xắn, ăn cơm Tây, uống rượu vang và ngủ lại đêm đó với Bách để ràng buộc lấy chàng. Cơ hội đã đến với Huyền. Nàng muốn đi khỏi xứ của những tên Tây bần tiện và kỳ thị, xứ của Vị, người chồng khốn nạn đã chọn Paris làm quê hương, xứ đồn mạt như sự đồn mạt của người chồng vừa ly dị của nàng. Và Bách đã đến đúng lúc trong cuộc đời nàng, để đưa nàng đến xứ thủ đô của dầu hỏa, nơi chàng đã tạo được sự nghiệp huy hoàng và còn tiếp tục sáng ngời hơn nữa.

Nàng làm giấy kết hôn với Bách ngay tuần lễ sau đó. Bách đã hoãn máy bay lần thứ nhì để ở lại thêm 2 tuần. Chàng khẳng khái tuyên bố công việc dù có bận đến mấy, thiệt hại có hàng bạc triệu Mỹ Kim vì chàng không về để giải quyết công việc tại Houston chàng cũng không cần. Vì chàng đã gặp được người đàn bà lý tưởng cho cuộc đời chàng. Vì cơ hội để gặp người yêu như Huyền chỉ đến một lần trong đời, chàng không thể để thoát, dù với bất cứ giá nào! Nhưng Huyền hiểu chàng, mỗi ngày ở lại Bách có thể mất hàng trăm ngàn Mỹ Kim vì những deals chàng đang làm với các

hãng dầu lớn như Mobil, Penzoil, nếu không có mặt chàng, họ có thể đi với những người khác và chàng sẽ mất mối. Huyền là người làm ăn nên nàng hiểu rõ lắm. Vì thế khi Bách ngỏ lời cầu hôn và muốn làm đám cưới ngay nàng đã ưng thuận nhanh chóng. Còn gì hơn nữa! Nàng đâu cần ngần ngại suy tính gì thêm! Có chỗ nương tựa vững chãi như Bách, lại trở thành bà chủ của công ty dầu hỏa, nàng sẵn lòng để bán nhà hàng và mang vốn sang Hoa Kỳ cùng Bách làm giàu thêm. Cuộc đời đẹp như mơ và mọi sự như đã có định mệnh sắp đặt. Tên thầy bói mù người Việt tại Montmartre đã chẳng bảo nàng sắp gặp quý nhân phò trợ và rộng mây gặp hội tương vân hay sao?

Huyền bán nhà hàng cho người quen được hơn một triệu francs và nàng gói ghém tất cả kim cương hột xoàn và hơn năm chục lạng vàng để cùng Bách sang Houston lập cuộc đời mới bên cạnh người chồng tài ba, vua dầu hỏa đầu tiên trong số những người Việt tỵ nạn tại Hoa Kỳ.